

ning, at SF er fuldgældigt med, her har de samme holdning som os, og vi må gå ud fra, at alle seks partier i fællesskab kan arbejde videre på at få det realiseret.

Og det er der god grund til at arbejde videre på, for jeg må nok sige, at jeg er blevet lidt skræmt på det sidste. Jeg er blevet skræmt over at se, at der åbenbart kun er et lille flertal i den danske befolkning, der har forståelse for, at der er en tæt sammenhæng mellem udvidelsen af Den Europæiske Union og europæisk sikkerhed. Man kan også være lidt skræmt over, at andre europæiske ledere – jeg tror, det var Kohl – så sent som forleden dag begyndte at sætte spørgsmålstegn ved en hurtig optagelse af de østeuropæiske lande. Og hvad endnu værre er: I de øst- og centraleuropæiske lande er man begyndt at stille spørgsmålet: Jamen vil de overhovedet have os?

Hvis alle disse ting går sammen, er det, som statsministeren kalder fredens projekt, rent faktisk i fare, og det projekt er altså så vigtigt, at vi er nødt til at få det igennem af hensyn til europæisk sikkerhed. For man må ikke glemme, at det grundlæggende handler om europæisk sikkerhed. Der er ingen, der kan forestille sig, at et europæisk kontinent med de kæmpestore sociale forskelle mellem Øst og Vest skal kunne fungere i ro og fred, medmindre vi får bragt forskellene ned på et acceptabelt niveau. Der er ingen grund til at skjule, at lykkes det ikke at få de øst- og centraleuropæiske landes levestandard og deres økonomiske og sociale niveau højere op, er der ingen mulighed for at få et stabilt kontinent. Det er i grunden vores sikkerhedspolitik, det drejer sig om.

Det, man gjorde i Vesten ved dannelsen af EF, var, at man fik socialt forskellige lande til at indgå i et forbund, hvor de i fællesskab forsøgte at skabe bedre økonomi og politisk stabilitet. Det lykkedes jo, og i realiteten er det det samme arbejde, som lykkedes med den nuværende Union, som skal videreføres, så andre dele af Europa kommer med. Den diskussion skal vi føre, men diskussionen handler altså også om, hvordan vi får omstillet det danske samfund til at klare konsekvenserne. Naturligvis vil fri handel mellem Øst og Vest og en udvidelse af det indre marked med de øst- og centraleuropæiske lande betyde, at vi er nødt til at lave nogle ting om for at klare konkurrencen, og derfor hænger det tæt sammen med erhvervs- og uddannelsespolitik.

EU-politikken er for snæver, hvis man stadig kun beskæftiger sig med EU. Der er mange flere ting, der skal drages ind i det, og jeg tror også, det er nødvendigt for den folkelige forståelse for projektet, at vi får den anden diskussion koblet til, så det ikke bliver frygt for egne forhold, frygt for sociale problemer og arbejdsmæssige problemer i vores eget land, der til sin tid skulle føre til, at nogle vil afvise udvidelsen mod øst. Derfor vil jeg opfordre regeringen til at få koblet de ting sammen i debatten og få dem til at se ud som en helhed.

Den fælles sikkerheds- og udenrigspolitik er noget af det vigtigste for CD i denne forbindelse. Vi synes stadig, at den europæiske optræden i Bosnien og på Balkan i det hele taget ikke har været god nok. Vi kan rent faktisk ikke være bekendt her på det europæiske kontinent, at det igen en gang er magter uden for Europa, der skal klare Europas regionale problemer, og derfor ønsker vi en styrkelse af sikkerhedspolitikken og udenrigspolitikken og kan støtte regeringens forslag på de områder. Men jeg vil godt understrege, at ingen strukturer og systemer er bedre end den fælles politik, man kan blive enige om. Hvis problemet har været, at alle holder de store festtaler, og at alle gerne vil lave det store system, uden at man bliver enige om en fælles politik, man kan bruge systemet til, kniber det lidt, og derfor vil jeg naturligvis opfordre regeringen til at diskutere grundigt med de andre regeringer, hvad der skal være indholdet af en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Jeg husker fra den tid, jeg var nævnsformand, at vi hvert halve år mødtes med nævnsformændene fra de andre EU-lande. Jeg var nok en af de varmeste unionstilhængere og er det stadig, men normalt var jeg til gengæld også en af de mest upopulære på møderne. Når alle de andre havde holdt deres festtale, dukkede jeg som regel op som en af de sidste talere og spurgte: Hvad gør I så ved det? Hvor er de konkrete ting? Hvordan løser vi den situation og den situation og den situation? Og de kiggede lidt surt på mig og konstaterede, at det var vi jo ikke nået til, festtaleniveauet var stadig det væsentligste. Her tror jeg, regeringen kan gøre os en god tjeneste ved også at få gjort sikkerhedspolitikken til noget konkret.

Angående miljø er CD, hvad mange her i salen benægter, et miljøvenligt parti. Vi ønsker bestemt at gavne miljøet og er glade for de ting, der er lagt op til her, men vi ønsker altså også en balance mellem det indre marked og miljøet.